

ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΗΡΟΥ

ΤΟ ΦΟΝΙΚΟ

— Στή Μυρτιώτισσα —

Ὁ υἱὸς ποὺ μίσηψε, γυρίζει ἀπ' τὸ Μισσίρι,
καὶ φέρνει στόφες, καὶ λαχούρια, καὶ βλατιά.
Ἦρθε μὲ τὸ Κασσιώτικο τὸ τρεχαντήρι·
— πρυμιδὸ τὸν ἔσπρωχνε τὸ κῦμα τοῦ Νοτιά —
Καὶ πλέει κι ἀράζει μὲ λαχάρα περισσὴ
στὸ πατρικὸ τοῦ μυριοπόθητο νησί.

Καὶ στὸ γιάλο τοῦ λιμανιοῦ, ξετρέχουν ὄλες,
παρθένες, χῆρες, παντρεμένες, λιγερές
χαμοβλεποῦσες, μπιρομπιλόματες, μαργιόλες·
— μαχαίρια δίκοπα οἱ ματιές οἱ λαγγερές —
Κι ἀνάμεσό τους μιὰ ξανθιά-ξανθιά καὶ ροῦσα
«Πόσον καιρὸ πρᾶματευτὴ σὲ καρτεροῦσα....»

Χρόνια ποὺ μίσηψες: Καὶ πῶς νὰ σὲ προσμένω;
Στεφανωτὴ μὲ δῶκαν σ' ἄλλην ἀγκαλιά·
Ξενιτευτὴ... Ξενιτευτὴ! Κ' εἶνε γραμμένο:
Τὰ μάτια ποὺ δὲ βλέπονται, ξεχνιῶνται πλιά!
Καὶ τώρα: ξάπλωσ' τὴν πρᾶμάτεια σου ἐδῶ μπρὸς μου.
Πλερώνω ὅ,τι κι ἂν θῆς μὲ τὰ φλουριά τ' ἀντρός μου!

— Ἐγὼ φλουριά καὶ ντούπιες ἔχω στὸ κεμέρι·
Κ' ἔχω δισσάκια ἀσήκωτα, μὲ κολονάτα!
Ἐγὼ τὸ λόγο κράτησα, νὰ γίνω ταίρι
μὲ τὴν παιδοῦλα ποῦξαιρα, τὴν μπλαβομάτα.
Κ' ἦρθα ν' ἀπλώσω ὄλα τὰ πλούτη στὸν ὄντά της
καὶ τὰ ὄσα μοῦταξε μικρὴ, νὰ βρῶ κοντά της.

Ἔχω μετάξια ἀπὸ τῆς Προύσας τὸ παζάρι·
 τῆς Θράκης τὸ ροδόσταμα ποὺ σ' ἀνασταίνει.
 Ἔχω μπριλλάντια, ἔχω σωροὺς μαργαριτᾶρι,
 γιορντάνια ἀπὸ τῆς Πόλης μας τὸ μπεῖξοτένι.
 Ἔχω κυρὰ κ' ἓνα μαχαίρι Δαμασκι
 τὴν πᾶσαν ἄπιστη καρδιά, στὰ δυὸ νὰ σκῆ.

Μὰ ἐσύ, κοράλλια ἔχεις τὰ χεῖλια σου κυρά!
 Πούλιες στὰ μάτια, σ' οὐρανόφωρα ἀπ' ἀτλάξι.
 Καὶ μαργαριταρένια ἔχεις διπλὴ σειρὰ
 στὸ γέλιο σου, ποὺ σκάει, ποὺ καίει, καὶ ποὺ μὲ σφάζει.
 Μόνο ρουμπίνι ποὺ δὲν ἔχεις. . . . χάρισμά σου. . . .
 Πάρ' το κι αὐτό, γιὰ νὰ στολίσῃς τὰ λαιμά σου!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

«ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΡΙΜΑΣ»

ΔΑΚΡΙ ΧΑΡΑΣ

Μ' ἔν' ἀπόγελο ἀχνὸ
 ποὺ τὴν ὄψη σου ἀγγίζει,
 μοῦ μηνᾶς νὰ ξεχνῶ
 καθεὶ ποὺ ἀπελπίζει
 καὶ στοὺς δυὸ μας θυμίζει
 πόνου δάκρι συχνό.

Ὅλοι γύρω ἔχουν νοιώσει
 τί μᾶς δένει πιστά.
 Μὰ κανεὶς χωριστὰ
 δὲν τολμᾷ νὰ προδώσῃ
 μυστικὸ ποὺ ἔχει ἀπλώσει
 καὶ τὸν ἥλιο βασιτᾶ.